

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hjørvard hed en Konge; han havde fire Koner: den ene hed Alvhild; deres Søn hed Hedin; den anden hed Snærejd; deres Søn hed Humlung; den tredje hed Sinrjod; deres Søn hed Hymling. Kong Hjørvard havde gjort det Løfte at eje den væneste Kvinde, han vidste. Han spurgte, at Kong Svavne havde en Datter, der var fagrest af alle. Hun hed Sigrlin. Idmund hed hans Jarl; hans Søn var Atle, der rejste for at fri til Sigrlin for Kongen.

Han var en Vinter hos Kong Svavne. Franmar hed en Jarl der; han var Sigrlins Fosterfader. Hans Datter hed Aloh. Jarlen forårsagede, at Møen blev Kongen nægtet, og Atle drog hjem.

Atle Jarlesøn stod en Dag ved en Lund, men en Fugl sad i Grenene over ham og havde hørt at hans Mænd kaldte de Koner de væneste, som Kong Hjørvard ejede. Fuglen kvadrede, og Atle lyttede til hvad den sagde. Den kvad:

1.

"Så du Sigrlin,
Svavnes Datter,
den fagreste Mø
i Munarheim?
om end Hjørwards
Hustruer agtes
væne af de gæve
i Glasislund."

Atle.

2.

"Mon du til Atle,
Idmuns Søn,
viseste Fugl!
vel mere vil mæle?"

Fuglen.

"Ja, hvis mig Ædlingen
Offer under,
og i Kongsgård jeg vælger,
hvad helst jeg vil."

Atle.

3.

"Ej vælge du Hjørvard,
og ej hans Sønner,
heller ej Fyrstens
fagre Brude,
ikke de Brude,
Ædlingen ejer.
Med Skæl vil vi købslå,
som Venner det sömmer."

Fuglen.

4.

"Offergård vælger jeg,
Altre mange,
Køer med Guldhorn
fra Kongens Gård,
hvis ham med Sigrlin
sover i Arm
og gerne følger
den gæve Konge."

Dette hændtes, för Atle drog bort, men da han kom hjem, og Kongen spurgte ham om Tidende, da sagde han:

5.

"Arbejd vi havde,
skönt ej Ærindet endtes.
På höje Fjæld
blev Hestene trætte,
og siden vi måtte
gennem Sæmorn vade.
Så blev os nægtet
Svavnes Datter,
ringprydet Mø,
som vi mente at vinde."

Kongen ønskede, at de skulde rejse derover end en Gang, og selv drog han med. Men da de kom op på Fjældet og så ud over Svåveland, så de det brænde vidt og bredt og store Støvskyer som af Heste. Kongen red fra Fjældet ned i Landet og tog Natteteje ved en Å. Atle holdt Vagt og för over Åen; han kom til et Hus. Ovenpå det sad en stor Fugl for at holde Udkig, men den var falden i Sövn. Atle traf Fuglen med sit Spyd, så det blev dens Bane, og i Huset fandt han Sigrlin, Kongens Datter, og Aloh Jarledatter. Han førte dem begge bort med sig. Franmar Jarl havde omskabt sig i Örneskikkelse og værget dem mod

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hæren med sine Troldkunster.
Hrodmar hed en Konge, som friede til
Sigrlin; han dræbte Svåvernes Konge
og havde hærjet og brændt i Landet.
Kong Hjørvard fik nu Sigrlin og Atle
Alof. Hjørvard og Sigrlin fik en stor og
væn Søn; han var tavs af sig og havde
intet egentligt Navn. Han sad engang
på en Høj og så ni Valkyrjer ride. En
var ypperst iblandt dem; hun sagde:

6.
"Sent monne du, Helge!
for Ringe råde,
rige Helt! og for
Rødulsvange,
hvis evig du tier
-Örn galer årle-,
om end du er Helt
i det hårde Stævne."

Helge.

7.
"Hvad Gave følger
med Helgenavnet?
lyse Brud!
da sligt du mig byder.
Vel du vogte,
hvad Ord du mæler.
Jeg vil ej Navnet,
hvis dig jeg ej vinder."

Valkyrjen.

8.
"Sværde véd jeg ligge
på Sigars Holm,
fire mindre
end fem Gange ti.
Af dem alle
er ét det bedste,
Skjoldekløveren
guldbeslagen.

9.
Ring er i Hjaltet,
Mod i Midten,
Skræk i Odden
for den, som det ejer.
Langs Eggen ligger
blodfarvet Slange;
om Valens Hænger
den Halen slynger."

Ølime hed en Konge; hans Datter var
Svåva. Hun var Valkyrje og red
gennem Luft og Hav. Hun gav Helge
dette Navn og frelste ham ofte siden i
Kamp. Helge sagde:

10.
"Ej er du Hjørvard!
retvis Hersker,
Folkets leder,
berömt i Leding.
Ild lod du æde
Ædlingers Bolig,
skönt ingen Ve
de dig mon volde.

11.
Skal nu Hrodmar
for Ringe råde,
dem, som vore
Venner ätte.
Lidet den Fyrste
for Livet frygter;
døde Mænds Arv
tror han at eje."

Hjørvard svarer, at han vilde give
Helge en Hær, hvis han vilde hævne sin
Morfader. Da søgte Helge det Sværd,
som Svåva havde vist ham. Fór han og
Atle da hen og fældede Hrodmar og
udførte store Bedrifter. Han dræbte
Jætten Hate, der sad på et Bjerg. Helge
og Atle lå med deres Skibe i Hatefjord.
Atle holdt Vagt den første Del af
Natten. Hrimgerd, Hates Datter, sagde:

12.
"Hvo ere de Helte
i Hatefjord?
Med Skjolde ere
Skibene tjældede.
Kække i Tykkes;
föje Faren I ændse.
Nævner mig Kongens Navn."

Atle.

13.
"Helge han hedder.
At skade Helten
mægter du ej, du onde!
Jernborge værne
om den vældiges Flåde.
Jættemøer ængste os ej".

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hrimgerd.

14.
"Hvad Navn har du?
du vældige Kriger!
Hvordan kalde dig Kæmperne?
Fyrsten tror dig,
siden han lader i fagre
Stavn dig bo."

Atle.

15.
"Atle jeg hedder;
Ve jeg dig volder.
Troldkvinder true jeg tör.
På våde Stavn
stod jeg helt ofte.
Kvældriddere kvalte jeg tidt.

16.
"Hvad hedder du,
liggrådige Hex?
Hvilken Fader dig fostred?
Ni Röster skulde du
synke i Jorden ned
og Græs gro ud af din Barm."

Hrimgerd.

17.
"Hrimgerd jeg hedder;
Hate hed min Fader,
den vældigste Jætte, jeg vidste.
Han røved mangan
Mø af Gårde,
förend Helge ham hug."

Atle.

18.
"Lede Kvinde!
Jeg så dig ligge
i Fjorden for Fyrstens Skibe.
Til Rans Huse
vilde du sende.
Med Stang vi stødte dig bort."

Hrimgerd.

19.
"Dum er du nu, Atle!
I Drömme du taler.
Brynet synker ned for dit Blik.
Min Moder lå
for den mægtiges Skibe;
jeg drukned i Sø Hlödvars Sønner.

20.

Vrinske vilde du, Atle!
hvis ej gildet du var.
Hrimgerd rejser sin Hale.
Du bærer, Atle!
i Bagen dit Hjerte forvist,
skönt du har en vrinskende Røst."

Atle.

21.
"En Hingst monne jeg tykkes dig,
hvis du prøve det tör,
og jeg stiger af Sø på Land.
Da slår jeg dig sønder,
om så det mig lyster,
og du sænker din Svans, Hrimgerd!"

Hrimgerd.

22.
"Gå i land, Atle!
om på din Styrke du lider.
I Varins Vig vil vi mødes.
Bryde jeg skal
dine Ribben isønder, Mand!
hvis du kommer i mine Klør."

Atle.

23.
"Ej monne jeg gå,
för Mændene vågne
og holde over Herskeren Vagt.
Ej uventet er det,
når Utysker komme
og svømme op under vort Skib."

Hrimgerd.

24.
"Vågn du op, Helge!
Giv Bod til Hrimgerd,
hvis Fader Hate du hugged.
Én Nat hun kan
hos Kongen sove;
så har for sin Sorg hun Bod."

Helge.

25.
"Lodin hedder din Elsker.
Led er du for Mandkön.
På Thollø bor den Thurs,
den vise Jætte,
den værste af Fjældfolk.
Slig Mand sig sömmer for dig."

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hrimgerd.

26.

"Hende vil du heller, Helge!
som Havnene skued
nu i Nat med Mændene.
Den guldprydede Mø
tyktes mig mægtigst af alle.
Her steg hun i Land fra Hav
og frelste så eders Flåde.
Ene hun volder,
at ej jeg kan
sænke eders Flåde i Sø."

Helge.

27.

"Hør du nu, Hrimgerd!
Hvis jeg bøder din Harm,
sig da til Kongen forsand:
var det én Kvinde,
som frelste Ædlingens Skibe,
eller fore de flere i Tal?"

Hrimgerd.

28.

"Tre Gange ni var i Flok.
Én red foran;
hjelmlædt var hun og hvid.
Hestene stamped;
af deres Manker stænked
Dug i dybe Dale,
Hagl i høje Skove.
Det giver Folket frugtbar År.
Ledt var mig det Syn, som jeg så."

Atle.

29.

"Se nu mod Østen, Hrimgerd!
Med Dødsord sendte dig
Helge til Hel.
På Land og på Hav
bjerget er Høvdingens Flåde
og Kongens Kæmper med den.

30.

Dag er det, Hrimgerd!
For længe du dvæled.
Atle dit Liv monne øde.
Et latterligt Mærke
tykkes du mig.
Som en Sten i Havnen du står."

Kong Helge var en vældig Kriger; han
kom til Kong Ølime og friede til hans
Datter Sváva. Helge og Sváva gave
hinanden Troskabsløfte og elskede

hinanden overmåde højt. Sváva var
hjemme hos sin Fader, og Helge var på
Hærtog. Sváva var endnu Valkyrje
ligesom før. Hedin var hjemme i Norge
hos sin Fader, Kong Hjørvard. Hedin
vendte en Juleaften alene hjem fra
Skoven og traf på en Troldkvinde. Hun
red på en Ulv og havde Orme til
Tømme. Hun tilbød Hedin sit
Følgeskab. Nej, sagde han. Hun sagde:
det skal du undgælde ved
Bragebægeret. Om Aftenen aflagde
man Løfter. Sonegalten blev ført frem;
på den lagde Mændene deres Hænder,
og da aflagde Mændene Løfter ved
Bragebægeret. Hedin svor, at han vilde
besidde Sváva, Ølimes Datter, hans
Broders Elskede, og angrede han det så
meget, at han drog bort ad vildsomme
Stier til Landene mod Syd og traf
Helge, sin Broder. Helge sagde:

31.

"Hil dig, Hedin!
Hvad har du at sige?
Hvad nyt véd du
fra Norges Rige?
Hvi monne du fare
af Landet, Fyrste!
og kommer ene
med os at tale?"

Hedin.

32.

"Meget større Brøde
mig har hjemsøgt.
Jeg har kåret
den kongebårne
kåret din Brud
ved Bragebæger."

Helge.

33.

"Du har ingen Skyld.
Sande monne vorde
de Ord, vi tvende
ved Bæger talte.
Mig har til Stranden
Kongen stævnet.
Om trende Nætter
vi dér vil træffes.
Hvis ej jeg vender
atter tilbage,
da ske til det gode
sligt, om det skal."

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hedin.

34.
"Du sagde, Helge!
at Hedin var
værdig til godt
og til store Gaver.
Dig det sømmer
at gøre Sværde røde
og ej dine Fjender
Fred at give."

Helge.

35.
"Der red en Kvinde
på Ulv i Kvæld;
Hedin vilde
til Huse hun følge.
Hun vidste vel
at vejes skulde
Sigrlins Søn
på Sigarsvang."

Da sagde Helge, fordi han anede, at hans Død var nær, og at hans Fylgjer havde besøgt Hedin, da han så Kvinden ride på Ulven. Alv hed en Konge, søn af Hrodmar. han havde afstukket en Kampplads med Hasler for Helge på Sigarsvang med tre Nætters Frist. Der var en stor Kamp, og der fik Helge Banesår.

36.
Sendte da Helge
Sigar at ride
til Ølimes
eneste Datter
"Byd hende brat
sig at berede,
om hun vil finde
Fyrsten i Live."

Sigar.

37.
"Mig har Helge
sendt herhen
for med Svåva
selv at tale.
Dig vilde den mægtige
end éngang møde,
för Ånden forlod
den ædelbårne."

Svåva.

38.
"Hvad er med Helge,
Hjørwards Søn?
Tunge Sorger
til mig søge.
Hvis Sår ham traf,
eller Sværd ham bed,
da vil jeg de Mænd
Mén forvolde."

Sigar.

39.
"Her fandt imorges
ved Frekastén
den vakkreste Helt,
som var under Solen.
Alv mon råde
for Sejren ene.
Gid han ej gjorde det
denne gang."

Helge.

40.
"Hil være dig, Svåva!
Sorg jeg dig volder.
For sidste Gang
vi ses på Jorden.
Af Fyrstens Sår
Blodet strømmer.
Nær til Hjertet
har Sværdet nåt.

41.
Jeg beder dig, Svåva!
-græd ej, min Brud!-
Om du vil lyde
mit sidste Ord,
så lader for Hedin
du Lejet berede,
og du vil elske
den unge Konge."

Svåva.

42.
"Det løfte jeg gav
i mit liflige Hjem
forhen, da Helge
med Ringe mig fæsted,
at aldrig jeg vilde,
når Ædlingen blegned,
ukendt Fyrste
tage i Favn."

Sangen om Helge, Hjørwards Søn

Hedin.

43.

"Kys mig, Sváva!
Ej kommer jeg för
til Rogheim hjem
og til Rødulsjælde,
för jeg har hævnet
Hjørwards Søn,
den vakkreste Helt,
som var under Solen."

Det er blevet sagt, at Helge og Sváva
bleve genfødte.

15. Kvældridere: Troldtøj, som rider
gennem Luften om Aftenen.